

Gerb. A. Voldemarai,

Kaip pasikeitė mūsų kraštas per pastaruosius 99 –erius metus?...

Ir kaip gi gimtas kraštas vis keitės iki šiol?
Galiu tik aprašyti, bet kas gi bus rytoj?
Dabar mes turim kaimą, su daug gerų žmonių
Gan stiprų žemės ūkj, gausybę tvenkinių
Augina čia daug karpų, ir kitokių žuvų
Pasėlius plotais sėja, prižiūri žemę mūs.
O kiek gražaus jaunimo, sugrįžta į namus
Aplanko savo tėvus ir savo senelius.
Kasdieną vis gražėja, šis kaimas gimtas man
O kai pavasarėja, čia tampa nuostabu.
Tiek vyšnių, kriaušių, slyvų, pražysta taip baltai
Ir sodai pasipuošia, trapiai ir subtiliai.
Ir kur gražioji vasara? Ji tviska tvenkiniuos,
Dysna ir Birvėta, nestoja niekados.
Staiga ir netikėtai, aplanko mus ruduo
Baltieji sodai švyti, gelsvai ir raudonai.
Taip viskas ima ruoštis, užmigt žiemos miegu
O žiemos čia pasiaučia, kaip reikiant, net baisu.
Užpusto, šąla, kausto, šalta žiemos ranka
Ir mūsų kraštas snaudžia, lik Užgavėnių čia.
O viskas taip kartojas, ir sukasi ratu
Jau 99- eri metai, o pralėkė kaip du...
Taip kraštas tik gražėja, nors eina vis senyn,
Jaunimas tik pakyla, ir grįžta kaip svečiai...

Agnė Ramelytė